

hjemlede dette, og her kun for så vidt angår den del af den samlede skat, som forholdsmæssigt falder på hustruens indtægt. Der synes imidlertid ikke at være nogen særlig grund til at begrænse adgangen til inddrivelse hos den subsidiært hæftende ægtefælle til kun at omfatte retsmidlet udpantning, der vil kunne virke langt hårdere end lønindeholdelse, navnlig når man, som foreslået i § 148, undlader en forhøjelse af den gældende maksimumsgrænse for indeholdelsen. Hvad specielt angår den ovennævnte i kommissionsudkastet foreslåede begrænsning i adgangen til indeholdelse i hustruens løn i tilfældene efter stk. 3, bemærkes, at det fra opkrævnings- og inddrivelsesmyndighedernes side er gjort gældende, at praktiseringen af denne begrænsning ville volde meget store besværligheder. Da lønindeholdelsen hos en gift person ikke vil kunne overstige $\frac{1}{6}$ af lønnen, synes en begrænsning som den nævnte heller ikke at kunne være påkrævet.

Løvrigt bemærkes til stk. 2 og 3, at man har anset det nødvendigt nærmere at fastslå, hvad der skal forstås ved, at skattebeløbet „ikke kan inddrives“ hos den principalt hæftende ægtefælle, eller med andre ord, hvornår betingelserne for at kunne søge skatten inddrevet hos den anden ægtefælle foreligger. Den gældende regel i statskattelovens § 38, stk. 2, der er udformet på et tidspunkt, da der ikke var adgang til lønindeholdelse hos gifte skatteydere, afgiver hjemmel for udpantning hos hustruen, når „udpantning forgæves (er) forsøgt“ hos skatteyderen selv, og har altså forsåvidt den fornødne klarhed; men den tager ikke hensyn til det rimelige i, at der også forsøges lønindeholdelse hos skatteyderen, inden man søger skatten inddrevet hos hustruen. Efter forslaget vil det være en betingelse for at søge skatten inddrevet hos den subsidiært hæftende ægtefælle, at der er forsøgt udpantning hos den principalt hæftende, og at skattebeløbet ikke har kunnet inddrives ved indeholdelse i dennes lønindtægt inden for et tidsrum af 3 måneder efter skattens forfaldstid.

I stk. 4 og 5 indeholdes bestemmelser om ægtefællernes hæftelse for senere opståede skattekrav, som vedrører en periode, i hvilken de har været sambeskattet. I overensstemmelse med kommissionsudkastet fore-

slås i stk. 4 som den almindelige regel, at hæftelsen principalt skal påhvile manden, og dette gælder også, selv om skattetilsvaret har været begæret fordelt for det skatteår, som efterkravet vedrører. Hustruen hæfter i disse tilfælde kun subsidiært med sin formue indenfor den almindelige udpantningsfrist. Nogen videregående hæftelse er ikke foreslået pålagt hende, og såfremt ægteskabet er opløst eller separation meddelt på det tidspunkt, da efterkravet rejses, begrænses hendes hæftelse til den formue, hun ved ægteskabets opløsning udbragte af ægteskabet. Bestemmelserne i stk. 4 kan måske ved som den almindelige regel at fastholde mandens principale hæftelse synes noget grove, men det vil ofte være særdeles vanskeligt i et sådant tilfælde, hvor efterkravet rejses måske adskillige år efter det pågældende skatteårs udløb, nøjagtigt at opgøre, hvorledes efterkravet fordeler sig på hver af ægtefællernes indkomst- og formueområde. Det må herved også erindres, at bestemmelsen alene tilsigter at afgøre hæftelsen overfor det offentlige, men ikke på nogen måde tilsigter at gribe ind i spørgsmålet om ægtefællernes indbyrdes hæftelse. Man har imidlertid suppleret kommissionsudkastets regel med en bestemmelse i stk. 5, der gør en undtagelse fra den almindelige regel i stk. 4, idet man har fundet det urimeligt, at manden i tilfælde, hvor et efterkrav helt eller delvis alene beror på et af hustruen udvist strafbart forhold, skulle hæfte principalt for efterkravsbeløbet; man har derfor som den formentlig eneste naturlige regel foreslået, at efterkravsbeløbet her principalt skal opkræves og inddrives hos hustruen. De ovenfor nævnte vanskeligheder vil formentlig heller ikke i væsentlig grad gøre sig gældende her, hvor efterkravet forudsættes at kunne henføres til den ene ægtefælles forhold og — i det normale tilfælde, hvor straffen er bøde — danne grundlag for dennes fastsættelse.

Til § 170.

Bestemmelsen betegner for så vidt en lempelse i den gældende regel i statskattelovens § 38, stk. 2, som det foreslås, at kun den del af familieoverhovedets skat, som forholdsmæssigt falder på barnets indkomst eller formue, skal kunne inddrives hos barnet,